

BABEL

PANDORA

SUSAN STOKES-CHAPMAN

Traducere din limba engleză de
DAN SOCIU

NEMIRA

Designul și ilustrația copertei: © Micaela ALCAINO
Prelucrarea copertei: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactori: Alunița VOICULESCU, Mihaela STAN
Tehnoredactare și ilustrare: Magda BITAY
Lector: Cătălina MIHAI
Redactor-șef: Alina SÂRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOKES-CHAPMAN, SUSAN

Pandora / Susan Stokes-Chapman ; trad. din lb. engleză: Dan Sociu. - București :
Editura Nemira, 2023

ISBN 978-606-43-1488-8

I. Sociu, Dan (trad.)

821.111

Susan Stokes-Chapman

PANDORA

Copyright © 2022

Retter Enterprises Ltd.

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediție în limba română

BABEL este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul a fost executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1488-8

*But he that once embarks, too surely finds
A sullen Sky, black Storms, and angry Winds.
Cares, Fears, and Anguish, hov'ring on the Coast,
And Wrecks of Wretches by their Folly lost.*¹

Dedicația către RICHARD, CONTE DE BURLINGTON,
în ediția din 1709 a *Ars amatoria* (*Arta iubirii*),
de OVIDIUS PUBLIUS NASO, a cărei traducere
în limba engleză a fost realizată de către SAMUEL GARTH

¹ „Dar cel ce s-a îmbarcat descoperă, prea neîndoios, / Un cer
ursuz, negre furtuni și furioase vânturi. / Griji, temeri și durere plutesc
de-a lungul coastei / Și epavele nefericiților pierduți de-a lor sminteală“,
traducere din limba engleză de Alina Sârbu (n. red.).

SAMSON, INSULELE SCILLY DECEMBRIE 1798

Nu luase în calcul greutatea. Anticipase frigul și forța arhimedică, leneșă a apei. Bezna? Felinarul își face treaba și memoria lui permite neajunsuri ale ochilor. Dar greutatea... e cu totul altceva.

Felinarul e ușor de mânuit. E legat de încheietură cu sfoară împletită, groasă și-i permite mișcarea ambelor mâini, însă îi trage brațul în jos într-un mod neplăcut, iar apa sărată îi dă usturimi pe pielea roasă de sfoară. Sforile legate pe sub fiecare subraț – una cu care să ducă încărcătura găsită, cealaltă ca să se tragă înapoi – sunt împovărate, dar îl ajută să-și echilibreze corpul în timpul scufundării. Greutățile, și ele, deși măricele, pot fi duse.

Problema e harnașamentul. O foaie de oțel tare. Deși are o cupolă înaltă și spațioasă în jurul capului, mai jos îi strânge trunchiul ca un corset nemilos. Pe punte nu se simțise așa de greu. Însă dincolo de suprafață, costumul din piele restrictiv, scheletul din cercuri de fier, care i se tot înfinge în corp, răutăcios, împreună cu presiunea apei și

curenții reci de iarnă... O să ceară mai mulți bani după ce-și termină treaba.

Norocul a fost de partea lui până acum, în această seară. Leagănul negru de cerneală al cerului e împestrițat cu stele, luna e plină și grasă. În timpul furtunii, a fost foarte atent la împrejurimi – vasul a eșuat în cele din urmă pe bancurile de nisip ale celor două insule mici, separate de un istm și presărate cu ruine din piatră. Străluceau albe, în lumina lunii, ruinele astea, ca un punct de reper pentru barca lor mică; deși epava s-a lăsat pe o parte în vijelia lui decembrie, bucata de tribord din partea cea mai lată se vede încă deasupra valurilor. Nu, epava nu a fost greu de găsit.

Și atunci, de ce simte că a fost condus până aici?

Din fericire, corabia s-a oprit în apa mică de la mal. El nu și-a mai folosit aparatul până acum și n-o să se aventureze mai adânc decât trebuie. Șase metri în jos – nu-i niciun pericol, își spune. Și știe exact unde să se uite. Conform instrucțiunilor precise, obiectul căutat a fost ascuns undeva în prora tribord, departe de încărcătura împachetată strâns în cală. Speră că norocul o să rămână cu el, că lada n-a alunecat pe fundul mării, că nimeni altcineva nu a reușit să o recupereze.

Apa înghețată îi înțepă picioarele și brațele. Închis în costumul greoi, coboară și mai jos, respirând cu efort, simțind tăiosul gust metalic al apei contaminate. Țevile care duc de la harnașament la suprafață sunt lungi, și le imaginează întinzându-se în urma lui ca sfoara unui spânzurat. Ține felinarul în față și se uită prin geamul cupolei, bucuros să vadă umbra scheletului vasului. Se duce în jos spre ea, căutând cu ochii mijiți ca să vadă prin apa tulbure.

I se pare că aude un sunet sub el, un sunet jos și tânguitor. Își înclină capul, îi pocnesc urechile, continuă.

Atinge fundul. Simte cum se mișcă pietrișul. Își înclină capul și încearcă să se uite în jos. Dar cu grijă. A fost avertizat că, dacă face mișcări prea bruște, apa poate să i se strecoare prin harnașament. Încet, da, încet. Gata. Vede un colț de ceva. Se împinge din călcâie în sus, înapoi în curent. Apoi se scufundă iar, atinge fundul mării, ridică felinarul la nivelul ochiului. Cam la doi metri distanță de epavă, vede colțurile negre ale unei lăzi. Simte sângele vuindu-i în urechi. Asta e, nu are îndoieli. Se împinge încet înainte, pune un picior în față, apoi celălalt, târându-și-le pe amândouă prin nisip. Sare când ceva i se agață de picioare; coboară felinarul și vede alge dansându-i în jurul gambelor.

Lada se clatină nesigur pe o stâncă mare. Se apropie, ridică felinarul. X-ul pictat pe ladă la plecarea vasului din Palermo e clar chiar și în bezna de sub apă. O clipă, se miră cât de ușor a fost, dar apoi felinarul pâlpâie și se stinge înainte să se aprindă iar și știe că nu e momentul acum să piardă vremea aiurea.

Dezleagă sfoara de la încheietură și pune felinarul între două bucăți de epavă, ca să nu fie luat de curent, apoi desface una dintre funiile de la subraț și începe treaba anevoioasă de a lega lada. Trebuie să fie atent, n-are voie să greșească, iar stânca e o binecuvântare, fără ea s-ar fi chinuit să ridice lada de pe fundul apei. În timp ce lucrează, peștișorii țâșnesc pe lângă el. Se oprește deodată, încearcă să audă prin foaia de oțel a harnașamentului. E un cântec? Nu, e răul de adâncime, cu siguranță. Nu i s-a spus că poate fi fatal să stea prea mult sub apă?

Dar așa devreme?

Lucrează mai repede acum, pe cât de repede poate, cu toată greutatea harnașamentului de pe el. Înfășoară funia de patru ori în jurul lăzii și, deși degetele i-au înțepenit de frig, face noduri atât de strânse, că sfoara o să trebuiască să fie tăiată. Când e gata, trage tare de ea, o dată, de două ori, semnalizând spre suprafață. Sfoara saltă, se lasă, se încordează. Apoi, triumfător, privește cum urcă lada într-un nor de nisip mișcător. Aude geamătul înfundat al lemnului, hula apei stârnite și – atât de încet, că nu știe dacă nu cumva și-a imaginat – oftatul aproape șoptit al unei femei.